

ВЕЛИКИ СВЕТИИ

Св. Климентъ Охридски.

Той е единъ отъ първитъ ученици на св. братя Кирилъ и Методий. Следъ тѣхната смъртъ св. Климентъ, заедно съ нѣкои отъ другитъ ученици, дошелъ въ България.

Тогава въ нашето Отечество царувалъ царъ Борисъ. Българитъ вече били покрѣстени. Но новата християнска държава имала голѣма нужда отъ учители и проповѣдници, които да проповѣдватъ словото Божие на роденъ, български езикъ.

Идването на св. Климентъ и неговитъ другари въ България било като Божия даръ за новитъ християни. Затова и царъ Борисъ съ радостъ приелъ ученитъ славянски люде. Наградилъ ги богато и ги назначилъ за учители на своя народъ.

Св. Климентъ, който билъ назначенъ за учителъ въ Кутмичевица (въ Македония), проявилъ най-усърдна дейность. Веднага той събралъ млади български синове и почналъ да ги учи на четмо и писмо. Въ скоро време числото само на избранитъ му ученици достигнало до 3,050.

Едновременно съ това, той пишелъ на български разни поучения, превеждалъ отъ грѣцки богослужбени книги и проповѣдвалъ словото Божие.

Неговиятъ животописецъ пише следното:

„Насъ недостойнитъ особено приближи той до себе си. И ние никога не го видѣхме празенъ: той или учеше децата, на едни показвайки разликата между буквитъ, на дру-

ги обяснявайки смисъла на написаното, на трети държейки ржката за писане; или пъкъ се предаваше на молитва, заемаше се съ четене и пишеше книги“.

Презъ това време той построилъ и манастира „св. Пантелеимонъ“ въ гр. Охридъ. Той учителствувалъ вече 8 години, когато властѣта поелъ Борисовиятъ синъ Владимиръ. Четири години следъ това на престола стѣпилъ Великиятъ Симеонъ. Той знаелъ вече за славата на св. Климента. Повикалъ го при себе си и като се убедилъ лично въ достойнствата му, поставилъ го за епископъ на Дрѣмбица или Велица. Това станало въ 896 год.

Като учителъ св. Климентъ подготвилъ много ученици. Сега той ржкополагалъ четци, иподякони, дякони и свещеници.

На старини той поискалъ да се откаже отъ епископския престолъ и да се оттегли въ манастиръ. Но царъ Симеонъ не се съгласилъ, защото не виждалъ по-достоеенъ, който да заеме престола на св. Климента.

На 27 юлий 916 год. св. Климентъ починалъ и билъ погребанъ въ Охридъ въ манастира си. Преди смъртъта си той самъ приготвилъ гроба си.

Св. Климентъ е допринесълъ много голѣма полза за българското четмо и писмо. И съ право той е нареченъ „едно златно свѣтило на българската земя“.

Той е патронъ на нашето висше училище.

Паметъта му се празнува на 8 декемврий.

„Разумнитъ ще сияятъ, като свѣтила . . . и ония, които сж обърнали мнозина къмъ правда — като звезди, во вѣки, завсѣкога“.

(Дан. 12: 3).